

**Sandefjord, 20. februar 2013: Vedtak i sak 187-2012.**

**Klager:** NN

**Innklaget:** Lindorff, Postboks 7015, 5020 Bergen

**Saken gjelder:** Om klager har saklig interesse i å få nemndas uttalelse når inkassosaken er rettet mot klager som privatperson, men er oppstått i hans næringsvirksomhet.

Thor Dahls gt. 1 A  
Postboks 311, 3201 Sandefjord  
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13  
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no  
Bankgiro: 2490.56.30748  
Org.nr.: 971 317 612  
www.inkassoklagenemnda.no

## 1. Kravet

Saken gjelder opprinnelig et ubetalt fakturakrav til XXo AS. Hovedkravet utgjorde kr 1 087,50 og forfalt til betaling 04.07.12. Hovedkravet er ikke bestridt og er betalt, men kravet på inkassoomkostningene bestrides.

## 2. Saksforholdet

Faktura og inkassovarsel er adressert til «Firma», Adresse 1, Oslo». Purregebyr var lagt til kravet i inkassovarselet.

Grunnet manglende betaling ble saken oversendt til inkasso hos innklagede. Betalingsoppfordring, tillagt inkassosalær etter lett sats, men beregnet for næringsdrivende (inkassoforskriften § 2-1 annet ledd), ble 04.09.12 sendt «Person», Adresse 1, Oslo».

Klager henvendte seg til innklagede og informerte om at kravet nå var betalt, men at kravet var rettet mot feil juridisk enhet. Klager ba om å få tilbakebetalt salæret. Innklagede avviste at kravet var rettet mot feil debitor, og opplyste at de hadde avsluttet saken på bakgrunn av innbetalingen.

I e-post 14.09.12 fremsatte klager skriftlig klage for Inkassoklagenemnda. Klagen var begrunnet med «feil behandling av fordringen fra fordringshaver». Klager mente at kravet skulle rettes mot den part fordringshaveren hadde inngått en leveranseavtale med, samt at han ikke skulle betale salær.

Inkassoklagenemndas sekretariat avviste klagen. Det ble vist til at klagen var fremsatt på vegne av en næringsdrivende, og derfor falt utenfor nemndas arbeidsområde.

Klager opprettholdt klagen. Han viste til at det var han som forbruker som klaget. Klager bestred at det er god inkassoskikk av innklagede å rette kravet, uten varsel, mot klager som forbruker når det er et enkeltmannsforetak som er rett skyldner. Han viste til korrespondanse mellom klager og Finanstilsynet og anførte at innklagedes handlemåte hadde påført ham økonomisk kostnader utover hva som er hjemlet i inkassoloven § 17, som følge av regnskaps- og skattelovgivningen. Klager var av den oppfatning at dette faller inn under inkassoloven § 8 annet ledd, herunder at Lindorff AS i denne saken har brukt inkassometoder som er i strid med god inkassoskikk.

Innklagede ble gitt anledning til å uttale seg. I tilsvaret til Inkassoklagenemnda mente innklagede at saken måtte avvises, i det kravet var pådratt i klagers næringsvirksomhet.

Nemndleder besluttet saken ført for nemnda.

## 3. Partene anfører

Klager anfører at han som privatperson er påført en økonomisk kostnad (ulempe) utover hva som er hjemlet i inkassoloven § 17, som følge av regnskaps og skattelovgivningen, noe som må falle inn under inkassoloven

§ 8 annet ledd. Det anføres at fordringshaver har inngått et kundeforhold, herunder en leveranseavtale med "Firma 2", som er skyldneren i denne saken. Innklagede ble anmodet om å rette kravet til "Firma" av bokføringshensyn, noe som ble avslått. Innklagede har avslått å dokumentere hjemmel for endringen av skyldner fra "Firma" (ENK) til "Person". Dersom denne skyldneren ikke betalte fordringen så ville det være både naturlig og riktig å fremme kravet mot juridisk ansvarlig. Kravet på inkassokostnadene bestrides.

Innklagede anfører at kravet åpenbart ikke er pådratt i egenskap av å være forbruker. Selv om kravet nå er rettet mot privatpersonen "Person", så er ikke forpliktelsen pådratt i «egenskap av å være forbruker, jf nemndavtalens pkt 1.1.». Klagen derfor må avvises. Det anføres videre at et ENK (enkeltpersonforetak) ikke er en egen juridisk enhet, men at et ENK og innehaveren av ENK-et er samme rettssubjekt. Det forhold at regnskaps- og skattelovgivningen skiller mellom inntekter og utgifter som gjelder henholdsvis privat bruk og bruk i virksomheten, endrer ikke dette faktum. Skyldner er derfor den samme, enten skyldner benevnes innehaver av ENK-et eller ENK-ets benevnelse benyttes. Kravet på inkassokostnadene er rettmessig.

#### **4. Inkassoklagenemndas syn på saken**

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 4. februar 2013 og vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Inkassoklagenemnda behandler klager på inkassobyråer, jf. inkassoloven § 22. Det følger av § 22 at en skyldner kan kreve nemndbehandling av enhver tvist der nemnda er kompetent hvis skyldneren har saklig interesse i å få nemndas uttalelse.

Nemnda har først vurdert hvorvidt nemnda er kompetent til å behandle saken.

Nemnda tar under behandling klager fra skyldnere, dog bare i den grad forpliktelsen er pådratt i egenskap av å være forbruker. Dette følger av Avtale mellom Forbrukerrådet og Norske Inkassobyråers Forening, punkt 1.1.

Inkassoloven inneholder ingen definisjon av hvem som skal regnes som forbruker. Departementet har i Ot.prp. nr 115 (2001 og 2002) på side 40 uttalt at det er naturlig at begrepet har samme innhold som i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag (finansavtalelova) § 2 første ledd. Som forbruker regnes således en fysisk person når avtalens formål, som kravet er knyttet til, for denne ikke hovedsakelig er knyttet til næringsvirksomhet.

Det legges til grunn at klager er eier av enkeltmannsforetaket som pådro seg forpliktelsen og som derfor ble fakturert og inkassovarslet av fordringshaveren. Nemnda legger følgelig til grunn at forpliktelsen ikke er pådratt i egenskap av å være forbruker, og at saken derfor i utgangspunktet faller utenfor nemndas arbeidsområde. Innklagede foretak har imidlertid fremmet kravet mot klager som privatperson. Nemnda har derfor, under tvil, kommet til at den er kompetent til å behandle den foreliggende klage.

Det neste spørsmål som oppstår, er om klageren kan sies å ha saklig interesse av å få nemndas uttalelse i saken, jf. inkassoloven § 22 tredje ledd. Ernst Moe m.fl. behandler spørsmålet om saklig interesse i boka Inkassoloven, kommentarutgave, side 127. Her uttaler de blant annet. "Dersom saken umiddelbart reiser praktiske konsekvenser for parten, må det legges til grunn at klageren har saklig interesse i å få et vedtak i nemnda."

Slik nemnda ser det, vil en privatperson som betaler et krav som vedrører hans næringsvirksomhet, måtte sørge for dokumentasjon i næringsregnskapet for at kravet gjelder virksomheten og ikke ham selv som privatperson. Det forhold at kravet er rettet mot ham som privatperson, får derfor slike følger for ham at han må sies å ha saklig interesse av å få se uttalelse i saken. Når inkassopågangen rettes mot den næringsdrivende som privatperson, økes dessuten betalingspresset. Nemnda kan imidlertid vanskelig se at den praktiske ulempen eller det økte trykket, verken hver for seg eller vurdert samlet, fremstår som urimelig og i strid med inkassoloven § 8 annet ledd. Det er ved vurderingen lagt vekt på den nære sammenheng mellom foretaket og den næringsdrivende, og at de praktiske konsekvenser av at kravet rettes mot vedkommende personlig fremstår som svært beskjedne. Betydningen av dette er følgelig at dersom klager hadde kunnet dokumentere

merkostnader som følge av at kravet var rettet mot ham som privatperson, ville utfallet av saken kunne blitt et annet.

Nemnda har etter dette kommet til klager ikke kan gis medhold, og han plikter da å erstatte de utenrettslige inkassokostnadene etter inkassoloven § 17 første ledd.

Vedtaket er enstemmig.

**5. Vedtak:**

Klager gis ikke medhold og innklagede plikter ikke å tilbakebetale inkassokostnader i saken.

Rune Jensen  
Leder av Inkassoklagenemnda